

TRẦN DZA LỮ MỘT KHOẢNG TRỜI RIÊNG

Lần giờ trang đời, đôi khi một sát-na nào đó mình lại mặc khải, thị hiện những tình yêu thương vô bờ, những nhớ nhung vô tận và những gửi trao, tận hiến rất tình cờ trong đau đầu đắm say. Long và nàng đã là như thế. E-mail của nàng viết: *Không thể giải thích được điều kỳ lạ ni anh, trong trăm ngàn tên người trên một website em lại Enter ngay tên và bài thơ anh viết. Dán mắt vào đọc rồi đăm đăm khôn nguôi về bài thơ. Tên anh thì em đã biết . Nhưng con người thì mịt mù sương khói biết nơi mô? Em biết làm răng liên lạc với anh đây ni? Em mail cho cô bạn thân nhờ kiếm tìm anh vì cô thường trực trên trang web nọ. Bạn ấy hứa sẽ tìm mail của anh. Em đợi chờ, bồn chồn, thấp thỏm...Mấy ngày sau bạn ấy báo khó tìm quá. Thế là em cơ hồ thất vọng. Nhưng lại mấy ngày sau nữa bạn gửi tin nhắn là có mail của anh ấy rồi. Thế là em mừng...hết lớn ! Nhận mail bạn gửi, em liền thư điện cho anh. Em tìm anh...*

Đọc mail của người ở Thị Trấn Miền Đông thật tình Long sừng sốt, bàng hoàng Ừ, một gã lãng du muộn phiền như Long mà cũng có người tìm sao ? Chắc là Định Mệnh đưa đường dẫn lối chi đây! Những E-mail liền kề sau đó nàng nói: *Em cần có một khoảng trời riêng...Long cũng vậy. Long cũng cần có một khoảng trời riêng...để hít thở và sống. Sống chứ không thể tồn tại mà không được sống. Nàng kể về thời gian trôi giạt của mình từ Huế vào Quy Nhơn rồi trôi, trôi như lục bình trôi qua một huyện kinh tế mới của Thị Trấn Miền Đông. Năm ấy mới 17 tuổi, tóc dài áo trắng nửa chừng cấp 3 lại phải lưng lưng đi đến huyện X xa xôi. Một câu hỏi thật lớn trước mắt: *Như ri thì sẽ ra răng hè. Đầu tiên là lao động, cuộc cày...Nhưng cuối cùng nàng vẫn níu được thiên đường tuổi thơ khi trở thành cô giáo dạy văn: *Đó niềm mơ ước lớn nhất đời em. Để được như thế nàng phải tự vượt lên chính mình giữa bao gian khổ trùng vây. Rồi nàng hỏi Long: *Làm răng anh đi xuyên qua được tầng tầng khổ đau như rứa? E-mail Long viết cho nàng: *Thì anh cũng như em thôi, phải tự vượt lên chính mình qua lăm bến bờ chông gai tưởng chừng như không thể vượt qua được. Nàng Kiều của cụ Nguyễn Du chỉ 15 năm lưu lạc, còn anh số thời gian lưu lạc đã nhân đôi. Thời gian ấy, có khi mình chính là khách lạ của mình và chẳng bao giờ dám cầm chiếc gương soi...Bây chừ đất khách gặp nhau mình phải tạ ơn Trời em hí!*****

Những e-mail, tin nhắn đại loại như vậy cứ nối tiếp đi về giữa hai đầu thương nhớ. Long cứ ngỡ sự quen biết đầu ái này có từ trong tiền kiếp đi ra kiếp này và đôi đời đã quán quýt như loài sam biển, như tình rạn trên non, như nghĩa kinh ngư chôn biển khơi nồng nàn say đắm, không một phút giây nào buông rời nhau. Một E-mail nàng đã thú nhận: *Anh ơi, trong rất nhiều bài thơ anh gửi tặng, có một câu thôi đã làm xiêu đổ trái tim em...Anh biết câu gì không ? Để anh 60 phút trả lời em đó hí!* Trong tích tắc Long đã trả lời không do dự: *Không bao giờ anh đánh cắp hạnh phúc của em đâu...Nàng ngạc nhiên: *Răng mà anh thông minh dữ rứa hè ? Em thương đứt ruột vì câu**

nó, rất độ lượng, bao dung... Chính điều này khiến em yêu anh nhiều hơn. Điều kỳ diệu của trái tim như bài thơ anh viết thì không thể giải thích nổi.
Nàng lại nói với Long: *Em nghe người ta nói đàn ông yêu bằng mắt. Còn anh thì răng? - Yêu bằng tim! - Thiết không rứa? - Thiết mà: Suốt đời anh là gã tình si. Đem trái tim tặng cho người nhan sắc... Nàng nói: - Nhưng mà em mô có nhan sắc anh nờ? - Nhưng em có thứ nhan-sắc-tâm-hồn là đủ làm anh nghiêng ngửa... Nàng lại vặn hỏi: - Thiết không rứa anh? - Anh nhắc lại một lần nữa em nì: Anh yêu bằng trái tim. - Vậy là em yên tâm. Anh có biết là em đã bơi trong thơ anh để qua biển tình yêu không? - Anh hiểu điều này..*
Thời buổi này, người ta quen biết nhau trên mạng chỉ cần 3 ngày là họ khám phá nhau ngay. Vậy mà Long với nàng lại khác. E-mail đến 3 tháng trời mới hẹn hò nhau ở một quán café vùng ngoại ô thành phố. Trước ngày hẹn Long nôn nao, thấp thỏm suốt đêm không tài nào chợp mắt. Long hình dung, mừng tượng nàng sẽ như sương khói bay về. Như liêu trai chột đến với lời dạ, thưa rất đôi đáng yêu của một người con gái Huế nền nếp, đoan trang...

Điểm hẹn là quán 75.

Mười giờ sáng nàng đến và Long thì đã chờ trước đó ba mươi phút.

- Anh chờ em lâu không hí?

- Cũng vừa ba mươi phút. Răng không đi xe buýt mà lại đi xe ôm em hê?

- Em rất nôn nóng gặp anh nên đi xe ôm cho mau.

- Tội hí!

Long đưa nàng vào quán. Đây là quán café nằm khuất sau con hẻm nhỏ. Nơi lý tưởng cho những cặp tình nhân hẹn hò bởi không khí thật dễ chịu, vắng lặng. Nhạc thì văng vẳng những điệu buồn của Chopin...

Sau những đôi trao cần thiết về nhau là khoảng lặng tưởng như nghe hết nhịp đập của đôi tim rất ân cần, tha thiết...

Bất chợt nàng nói:

- Anh ngâm thơ cho em nghe đi. Bài chi mà anh thì thầm với ai đó lúc nửa khuya tề! Bài thơ buồn quá.

- Ừ anh ngâm đây nì.

Long ngâm cho nàng nghe bài thơ *Bài thơ viết lúc nửa đêm.*

- Ui chao buồn và rất tâm trạng anh hí. Người yêu cũ đi lấy chồng hả?

- Không đi lấy chồng mà sang ngang!

- Anh này...

Long nói:

- Anh hôn em hí!

Không đợi nàng trả lời Long đã hôn lên tóc, mắt nàng.

- Khiếp! Răng anh liêu rứa?

- Nung nấu tình 3 tháng chỉ được một một nụ hôn mà liêu chi hê?

- Ghét!

Buổi sáng rồi cũng chóng vánh qua đi. Buổi hẹn hò cũng lụi tàn rồi..

Nhưng những đốm lửa yêu thương vẫn cứ âm ỉ cháy trong vùng sâu thẳm nhất của tâm hồn. Nơi chỗ hai người vừa trang trải tình yêu cho nhau như còn phảng phất mùi thơm của hương hoa dầu ải. Nàng trở lại Thị Trấn Miền Đông với bốn phận và những công việc đời thường của một cô giáo. Còn Long cũng trở về nơi chốn cũ: *Công việc làm người đốt thời gian...*

Buổi sáng bay đi rồi như những cơn mưa phùn ...nhưng ghi đậm dấu son của kỷ niệm đẹp trong đời.Ngày mai, dù cuộc sống có quay cuồng theo chiều hướng nào đi chẳng nữa Long và nàng cũng cần có một không gian riêng để hít thở và mơ mộng...thiên đường ! Bất chợt nhớ đến một câu của nhạc sĩ tài hoa TCS: ...*ngày sau sỏi đá cũng cần có nhau*...Cần.Rất cần có nhau phải không người yêu thương ?

Trần Dạ Lữ
(Tháng 4 năm 2011)